

VRŠOVICKÝ

5/2012

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Je zase květen, neboli máj, opět v plném květu, tak jak jej máme nejraději, kdy obdivujeme tu první, svěží zeleň a záplavu kvetoucích stromů, které oděny do svého květenství, připomínají všechno

krásné a jsou symbolem nového života, nové úrody.

V roce „Nula“, který však ve skutečnosti nikdy nebyl, protože prvním rokem křesťanského letopočtu byl rok JEDNA, nicméně v tom prvním čase po Vzkříšení, chodili někteří z těch, co uslyšeli poselství našeho Pána, po světě možná trochu bezradně. Potom se však situace radikálně změnila. Nyní vstupuje Pán do našeho světa z jiné dimenze. Lidé ho poznávají různě – někteří okamžitě a jakoby samozřejmě, jiní s nádechem pochybovačnosti a někteří postupně, ale o to rozhodněji a v koncovce radostněji. V tomto období, které stále ještě patří do Velikonoc, dochází bezprostředně mezi nejbližšími učedníky a blízkými spoluvěřci k novému nazírání na svět. Pochopili, že to, čemu uvěřili a co zásadně změnilo jejich vztah k životu, bližním, ale i k sobě samému, je Ježíšova pravá skutečnost. Radovali se ze své víry v Hospodina, ale také víry v Krista. Nastal pro ně čas naděje.

Přesuňme se v čase o 1945 let dál. Také byl květen - ve svém prvním týdnu ještě válečný, ale záhy už první mírový. Jsou ještě mezi námi mnozí, kteří jej zažili, pamatují si na ten čas, anebo ho znají z vyprávění svých rodičů. Umíme si vůbec představit radost, kterou prožívali lidé osvobození z válečného sevření? Určitě mezi nimi byla řada křesťanů a společnou radost sdílela i celá církevní společenství, naši církve nevyjímaje. Věřící lidé jistě svou vděčnost

za získanou svobodu směřovali především k Pánu Bohu.

Letošní květen mnoho srovnatelných „osvobozujících“ pocitů nepřináší. Na pořadu dne zůstává vládní krize, zdražování, nedořešené církevní restituční. Všechno kolem nás kvete, ale v srdcích lidí často místo radosti zůstává smutek, roztrpčení, strach z budoucnosti. Jako věřící lidé budme jiní! Nenechme se strhnout k všeobecné skepsi. Zkusme se vrátit do času Velikonoc. Třeba právě těch prvních - v roce NULA. Vyjděme od nuly k jedničce, z nicoty do pravé skutečnosti. To je přeci náš úkol: přinášet naději tam, kde naděje končí.

Jiřina Hůlková

PENTEKOSTÉ - PADESÁTIDENNÍ

Padesátý den po Velikonocích prožili první křesťané v Jeruzalémě seslání Ducha svatého, kterým začalo misionářské působení církve. Proto církev padesátý den po Velikonocích slaví Slavnost seslání Ducha svatého, která zároveň uzavírá velikonoční dobu. Liturgickou barvou tohoto dne je červená na památku ohnivých jazyků, v jejichž podobě sestoupil Duch svatý na apoštoly (Sk 2, 1-13).

NEDĚLE V KVĚTNU

IV. neděle po velikonocích (Cantate)

6. května 2012

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Aleluja.

(Žalm 98,1.2)

První čtení: Skutky 8,26–40

Druhé čtení: 1. Janův 4,7–21

Evangelium: Jan 15,1–8

V. neděle po velikonocích (Rogate)

13. května 2012

S plesáním to oznamujte, všude rozhlašujte, roznesťte to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja. (Izajáš 48,20)

První čtení: Skutky 10,44–48

Druhé čtení: 1. Janův 5,1–6

Evangelium: Jan 15,9–17

Oslavení (Nanebevstoupení) Páně

17. května 2012

Panovník je mezi nimi, ze Sinaje táhne do svatyně. Vystoupil jsi na výšinu, ty, kdo byli v zajetí, jsi vyvedl. Aleluja.

(Žalm 68,18–19)

První čtení: Skutky 1,1–11

Druhé čtení: Efezským 1,15–23

Evangelium: Marek 16,15–20

VI. neděle po velikonocích (Exaudi)

20. května 2012

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja.

(Žalm 27,7.8.9)

První čtení: Skutky 1,15–17.21–26

Druhé čtení: 1. Janův 5,9–13

Evangelium: Jan 17,6–19

Vigilie Hodu Božího svatodušního

sobota 26. května 2012

Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni od všech vašich nečistot. Do nitra vám vložím nového ducha. Aleluja. (Ezechiel 36,26–27)

První čtení (varianta I): Genesis 11,1–9

První čtení (varianta II): Exodus 19,1–8

První čtení (varianta III): Ezechiel 37,1–14

První čtení (varianta IV): Jóel 3,1–5

Druhé čtení: Římanům 8,14–17.22–27

Evangelium: Jan 7,37–39

Hod Boží svatodušní – Vylití Ducha svatého

27. května 2012

Lidově: Letnice či Padesátnice (Pentekosté) Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. Aleluja.

(Žalm 104,30)

První čtení: Skutky 2,1–11

Druhé čtení: Římanům 8,22–27

Evangelium: Jan 15,26–27; 16,4b–15

Pondělí svatodušní

28. května 2012

Duch Hospodinův naplňuje zemi, on, jenž dává všemu řád, zná každou myšlenku.

Aleluja. (Moudrost 1,7)

První čtení: Jóel 2,23–24.26–27

Druhé čtení: Skutky 8,14–17

Evangelium: Jan 14,26–28

Sk 3, 12-19

1J 3, 1-7

ev. Lk 24, 36b-48

RYBA A MED Z PLÁSTVE

Být křesťanem znamená věřit ve Vzkříšeného, vyznávat Vzkříšeného. Křesťanem se nestávám politikou vodou ve smyslu nějaké tradice, společenského či rodinného úzu, i když k tomuto myšlenkovému spojení etymologie českých slov křesťan – křest svádí. Křesťanská víra není odvozena od církevní příslušnosti proto, že můj tatínek, maminka, babička či dědeček byli v církvi – i když to jsou samozřejmě dobré a vhodné předpoklady pro to, křesťanem se stát, ale jedině tak, že uvěřím ve Vzkříšeného: uvěřím v Něj a tedy uvěřím jemu. Uvěřit Vzkříšenému znamená na prvním místě potkat se se Vzkříšeným, prožít, zakusit jeho přítomnost ve svém životě. Křesťan, který bude dlouze přemýšlet, zdali takové setkání někdy prožil a nakonec vám odpoví, že nejspíš ne, asi nebude skutečným křesťanem i kdyby vám na důkaz svého křesťanství předkládal originál osvědčení o křtu či církevní legitimace. Křesťan není ani ten, který toliko věří v Boha, víra v Boha je společná miliónům vyznavačů různých světových náboženství, ale v Boha věří i démoni; křesťan je ten, který věří v Boha v Ježíši Kristu, ten, kdo našel Boha v Ježíši Kristu a Ježíše Krista našel v Bohu. Křesťan je ten, který se s Bohem setkal v Ježíši Kristu v Ježíši Kristu se setkal s Bohem.

Uvěřit někomu, koho jsme v životě neviděli, určitě možné je. Přes hradbu času či prostorové vzdálenosti tak můžete

uvěřit člověku na základě toho, co jste se o něm v dané věci dozvěděli. Stačí mít k tomu alespoň nějaký záznam jeho slov, ale uvěřit v někoho takto nejde. Můžete věřit dílčí myšlence, konkrétní výpovědi, nějaké sentenci, názoru, konkrétnímu přesvědčení, se kterým jste se seznámili, věřit v někoho však na dálku bez osobního setkání a hluboké zkušenosti s ním nejde. Manželé v mnohaletém soužití mají často veliké problémy uvěřit si navzájem a mohou spolu přitom být v nejtěsnějších vztazích. Uvěřit v někoho je však ještě o stupeň výš než jen uvěřit někomu. Věřit v někoho znamená důvěrné spolehnutí se na druhého ve všech myslitelných aspektech, nikoliv víra v jednotlivostech. Takovou možnost nabízí v útlém dětském věku prakticky neomezené víra ve své rodiče: máma a táta mohou všechno, ale ta po třetím roce života začíná stále víc slábnout s poznáním, že ani rodiče přestože se snaží plnit řadu našich potřeb a přání, nejsou všemohoucími. Zde přichází prostor pro víru, která směřuje od člověka k Bohu.

Evangelista Lukáš přináší v závěru svého evangelia několik svědectví o setkávání učedníků se Vzkříšeným Kristem. Je zajímavé porovnávat je s tím, co o setkání s Kristem, který byl Vzkříšen, říkají další evangelia. Zjevení v Jeruzalémě podle Lukáše je blízké dvojímu popisu Ježíšova zjevení učedníkům v závěru evangelia Janova. U Lukáše přichází Vzkříšený Ježíš

doprostřed shromážděných učedníků a zdraví je přáním pokoje. Učedníci jsou překvapeni jeho přítomností, Lukáš dokonce říká, že se zděsili a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Poté ukazuje ruce a nohy a vybízí je k doteku. Stejný motiv je i u Jana. Učedníci jsou šokováni. Radují se, ale víc než víra je to údiv. „Pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili,“ popisuje jejich stav evangelista. Ježíš s nimi pojí pečenou rybu a plástek medu – v Janově popisu je to dokonce Vzkříšený Ježíš, který rybu učedníkům připravuje. Vzkříšený Ježíš přijímá lidský pokrm. Za zmínku stojí i to, že ač vzkříšený, konzumuje nikoliv rostlinnou, přírodní, ale živočišnou stravu. Ryba musela být před tím chycena ve svém prostředí, zabita a posléze připravena jako pokrm. V žádném případě není vegetariánem, jak bychom si představovali podle některých výkladů, které konečné dovršení vidí v harmonii mezi lidskou a zvířecí říší, ve které jeden druhého nepojídá. Důvodem tohoto vpravdě masivního popisu je upozornit na to, že Vzkříšený Kristus je totožný s tím Ježíšem, který byl ukřižován. Ten, který byl ukřižován a pohřben, byl také vzkříšen a zjevil se učedníkům. Ten samý Kristus, jak ho znali, jak zakoušeli jeho přítomnost, jak slyšeli jeho slova, jak mu věřili či nevěřili v jednotlivostech, je tu nyní s nimi jako Vzkříšený a Oslavený Pán. Není přízrakem, duchem, preludem ze záhrobí. Má skutečné tělo, které je schopné procesu látkové výměny – jedl s učedníky, a přece je jiný. Jeho skutečnost je vyššího řádu, než skutečnost konzumované ryby,

přítomných učedníků, zavřených dveří, kamenné zdi, která prostor obklopuje. Učedníci od věření jemu přecházejí k víře v něho. Věří ve Vzkříšeného Krista, protože se s ním setkali, protože se jim zjevil. Ne proto, že přišel zavřenými dveřmi, jedl rybu a med, nýbrž proto, že se jim zjevil – byl s nimi a oni s ním – s tím samým Ježíšem, kterého znali, o kterém slyšeli, kterého dříve zakoušeli jenom podle podoby lidského těla, ale tato zkušenost nově pokračuje i teď – poté, co byl Vzkříšen!

Řeknete, že taková víra vznikající z jedinečné zkušenosti je nepřenositelná. Že se to mohlo stát jenom tehdy učedníkům. Víra ve Vzkříšeného je však stejná. Rodí se v našem setkání se s ním. Ne jak my chceme, ale tak, že on sám se dává poznat, že přichází nečekaně a bez ohlášení do našich životů, chce být s námi, že nás chce nasytit svou přítomností. Zkusme v tomto povelikonočním čase uvažovat, za kterými zavřenými dveřmi jsme se ve svém životě setkali s Kristem, který byl vzkříšen, ve které zkušenosti jsme prožili jeho uzdravující dotek, kde se rodila nebo rodí naše víra v něj.

Amen

*Kázání o II. neděli po velikonocích
22. 4. 2012 v Husově sboru
ve Vršovcích*

PROGRAM NA KVĚTEN

6.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
10.5.	čtvrtek	18.30 hod.	Varhanní koncert žáků Jakuba Janšty	v kostele
11.5.	pátek	19 hod.	eklesiola u Svobodů - setkání členů a příznivců CČSH nad daným duchovním tématem	byt br. Svobody, Zápasnická 7, Praha 10 - Hostivař, program připravuje J. Pešek
13.5.	neděle	10 hod.	křestní bohoslužba, svátost křtu přijme Antonín Pavlas	slouží D. Frýdl
18.5.	pátek	9.30-18 hod.	Jak dál v církvi? - setkání duchovních a laiků CČSH napříč diecézemi k řešení toho, co nás v církvi trápí	Komenského sál, Wuchterlova 5, Praha 6
20.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
23.5.	středa	17 hod.	Setkání členů pražských rad starších	v Centru MANA
24.5.	čtvrtek	17.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
25.5.	pátek	19 hod.	Pouť za světlem - večer poezie a slova br. Miroslava Matouše	v Centru MANA
27.7.	neděle	10 hod.	bohoslužba na Hod Boží svatodušní	slouží D. Frýdl káže A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

MUŽ MNOHA PROFESÍ
Benjamin Franklin, 1706-1790

Kdyby se konala anketa o největšího a nejpobulárnějšího Američana všech dob, asi by se mezi jinými jmény objevilo i jméno Benjamin Franklin. A kdyby se při soutěži rozlišovaly různé obory, pak by mohl být tento muž uveden hned v několika. Byl to totiž nejenom výborný teoretický a experimentální fyzik, ale také zdatný ekonom, úspěšný státník a svobodomyšlný publicista.

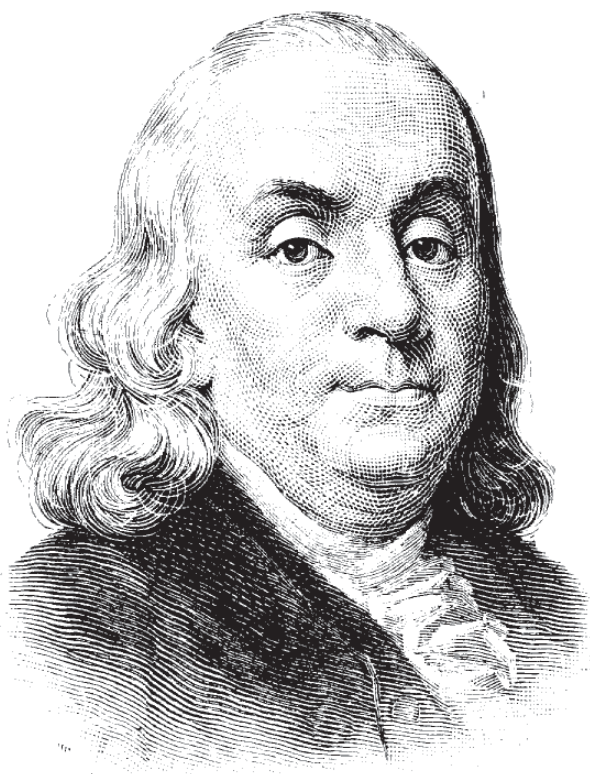
Z jakého prostředí vyšel, vystihuje nápis, který dal vytesat na náhrobek rodičů: „Zde

leží pochovaní Joziáš Franklin a jeho manželka Abia. Žili spolu v lásce pětapadesát let. Bez statků nebo výnosného zaměstnání, v stálé práci a s poctivou pílí užívali s Boží pomocí slušně velkou rodinu a počestně vychovali třináct dětí a sedm vnoučat. Tento příklad, čtenáři, ať tě povzbudí k pílí v tvém povolání a k důvěře v Prozřetelnost. On byl zbožný a prozíravý muž, ona poctivá a ctnostná žena. Jejich nejmladší syn vztyčuje v synovské lásce tento kámen na jejich památku.“

V sedmnácti letech odešel Franklin do světa a protloukal se různým způsobem. Díky tvrdé námezdní práci a samouckému vzdělávání založil brzy vzkvétající tiskárnu a začal vydávat vlastní noviny „Pennsylvania Gazette“. Upozornil na sebe zejména almanachem „Chudý Richard aneb Cesta k blahobytu“, vydávaném v letech

1732 - 57. Richard Saunders byl jeho pseudonym. Brzy se však začal prosazovat i jako vědec (rozdílení kladné a záporné elektřiny) a veřejný činitel. Různým způsobem se přičinil o povznesení Filadelfie (knihovna, vzdělávací spolky, osvětlení, čištění ulic, ...), která se po jeho smrti stala dokonce na deset let hlavním městem USA.

Když v roce 1776 došlo k vyhlášení „Deklarace nezávislosti USA“, dr. Franklin se zúčastnil práce na americké ústavě. Angličané chtěli ovšem osamostatnění amerických kolonií zabránit a pokoušeli se některé americké politiky zkorumpovat příslibem vysokých peněžitých částek i titulů. To se jim sice u Franklina nepodařilo, ale na svou stranu získali jeho syna, který byl v USA prohlášen za vlastizrádce a později uvězněn. Už v pokročilém věku zastupoval Franklin v roce 1783 Kongres při podpisu versailleského míru mezi V. Británií a USA. Dlouhou dobu také pobýval v doprovodu dvou vnuků v Paříži jako diplomatický zástupce své vlasti. Jeho vlastenectví se projevilo i tím, že celý svůj majetek postoupil jako

půjčku Kongresu.

Ve Franklinově „Vlastním životopisu“ nás zaujme, že poměrně obsáhle popisuje své setkání s Moravskými bratry v Gnadenhuttenu a Bethlehemu i způsob jejich pospolitého života. Životopis však už nedopsal. Ale ještě v době těžké nemoci odeslal sněmovně list, v kterém vybízel k odstranění nedůstojného obchodu s černými otroky. Fyzické utrpení před smrtí pokládal za prospěšný nástroj, kterým se očisťuje lidská duše pro vyšší úděl. Nedlouho před smrtí se svěřil příteli: „Žil jsem dlouhý život a za tu dobu jsem viděl velkou část světa. Nyní se však ve mně probudila touha poznat i jiný svět a odevzdávám radostně a s dětskou důvěrou duši velkému a dobrému Otci lidstva, který mne stvořil a od dětství milostivě chránil a žehnal mně.“ Podobně jako rodičům i sám sobě sestavil epitaf, v němž se mísí víra s humorem: „Zde leží coby potrava pro červy tělo knihtiskaře Benjaminu Franklina jako obálka staré knihy, jejíž obsah byl vytržen a jejíž nadpis a zlacení jsou otřeny. Dílo samo se však neztratí, ale - jak zesnulý věří - vyjde v novém a krásnějším vydání, přehlédnuté a opravené Autorem.“

Daniel Henych

KVÍTEK SÁRONSKÝ

*Kdo je ta, jež vystupuje z pouště, opřena o svého milého?
Zburcovala jsem tě pod jabloní, kde tě počala tvá matka, kde tě počala ta, jež tě porodila.
Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky.
Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův.
Lásku neuhasí ani velké vody a řeky ji nezaplaví.
Kdyby za lásku chtěl někdo dávat všechno jmění svého domu, sklidil by jen pohrdání.
Píseň písni 8, 5-7*

Večer věnovaný izraelské písni v jejích četných proměnách hudebních, duchovních i historických by zajisté nebyl úplný, pokud bychom v něm nedali zaznít – a to na prvním místě, Písni, která už svým názvem nenechává posluchače na pochybách o svém zcela výjimečném postavení – Šír ha širím – Píseň písni. Snad o žádné jiné knize v biblickém kánonu se nevedly tak bouřlivé spory o to, zdali právě tato má být zahrnuta do souboru posvátných textů Izraele a posléze církve. Jako lev se za ní bil rabi Akíva, varianty jejích výkladů nacházíme u velkých mužů patristiky prvního křesťanského milénia jakými byl např. Órigénes, ještě před ním jako první přichází s jejím křesťanským alegorickým výkladem Hyppolitos, ale Píseň písni (latinsky Canticum Canticorum) nedává spát především klerikům a teologům ani za dalších tisíc let, kdy patristiku vystřídala scholastika a svatý Bernard z Clairvaux píše svůj slavný Komentář k Písni písni, ve kterém neváhá otevřeně použít její erotický potenciál k tomu, aby opisoval věci výhradně

duchovní. Čím je pro světce a ctihodné církevní otce křesťanské éry tato kniha tak přitažlivá? Proč o ní s mimořádným zanícením hovoří Řehoř z Nissy stejně jako o několik století později irský mnich Alquinus? Nejspíš proto, že oba, navzdory pozdější gloriolce svatosti, byli muži. Existují stovky a tisíce komentářů Písni písní, ať už židovské nebo křesťanské provenience. Troufám si odhadnout, že z devadesáti pěti procent jsou autory těchto výkladů muži a na ženy vykladačky zůstává oněch zbývajících procent pět. Proč tomu tak je odvozuji na základě vlastní životní zkušenosti. Muže v mnohem větší míře nežli ženy přitahuje všechno, co je spojené s erotikou. A erotika v bibli musela na muže, zvláště pokud se jednalo o otce tolikero „církevní“ – tedy ve své většině panice a celibátníky, působit jako vůně cukru na poletující hmyz. Kde jinde bylo možné v přísném, často i klauzurním prostředí, začít se do působivého textu popisujícího krásu ženy ještě před začátkem jejího rozpuku, kdy „sestru máme maličkou, prsy ještě nemá“, aby následně gradoval popis tělesné proměny děvčátka do podoby ženy, která je jak hradba s prsy jako věže. A že autorem Písni písní je skutečně muž, ať už si ho spojíme s historickým králem Šalomounem či nikoliv, je zřejmé především z toho, jak často a v jakých různých podobách se tato pro něho ústřední ženská tělesná partie v textu Písni písní vyskytuje. Vyba-vuji si sám sebe jako teenagera na konci dozívající puberty, kdy jsem poprvé Šír ha širím otevřel, jaký údiv, rozšířené zornice a zrychlený tep mi právě tato biblická četba přinášela. Jak asi mohlo na „náctiletého“ chlapce působit slovo: „Dva prsy tvé jsou jak dva koloušci, dvojčátka gazelí, která se v lilích pasou. Než zavane den a stíny dají se v běh, vydám se k myrhové hoře, k pahorku kadidlovému.“ Kadidlový pahorek se samozřejmě v mé erotické představivosti stával pahorkem, který již staří Řekové zasvětili své bohyni lásky. Jak jsem velebil církevní otce i staré Židy, že takový skvost dokázali propašovat do bible. Stali se v mých očích skutečnými „formáty“ a kdybych to uměl, tesal bych je do kamene stejně rád jako ten, který Řehoře z Nyssy a Řehoře z Naziánu zpodobnil v nadživotních velikostech v Mikulášském chrámu na Malé Straně. Z toho textu přímo číší erotická živelnost: „vlasý tvé jsou jako stáda koz, které se hrnou z údolí Gileádu. Zuby jako stádo ovcí... žádná z nich neplodná nezůstane... ústa tvá půvabu plná, rozpuklé granátové jablko jsou tvoje skráně. Tvé hrdlo je jak Davidova věž, z vrstev kamene zbudovaná, tisíc na ní zavěšeno štítů, samých pavéz bohatýrů.“ Tak je popisovaná v Písni písní krása milé, ale rozebírají se také vůně lásky, opojení láskou: „Svlékla jsem šaty, mám je zase oblékat? Umyla jsem si nohy, mám si je zašpinit? Můj milý prostrčil otvorem ruku a celé mé nitro se zachvělo před ním... myrha stékala z mých prstů na rukojeť zástrčky...“ Před svatbou mi prozradila moje tehdy budoucí žena sladké tajemství: celou bibli přečetla s výjimkou jediné knihy – Písni písní. U mně to bylo málem naopak – prvně jsem se s biblí seznámil díky Pavlovu slavnému Hymnu lásky z 13. kapitoly prvního listu do Korintu a záhy poté následovala Píseň písní. Když jsem se své snoubenky ptal, proč Píseň písní nečetla, odpověděla mi, že kdykoliv se pokusila ji číst, začala se tak stydět, že musela knihu odložit. Prozradím vám, že dodnes se mi nepodařilo přemluvit ji ani k četbě společné, i když

KOMPONOVANÝ VEČER

jsem takové pokusy učinil opakovaně – například na svatební cestě a později dokonce i při naší cestě po Francii v Boulogneském lesíku. Zkusím to nyní, mám k tomu dobrou příležitost – jméno druhé dcery z našich pěti dětí jsem totiž našel v Písni písní. „Jsem kvítek šáronský, lilie v dolinách. Jako lilie mezi trním, tak má přítelkyně mezi dcerami,“ říká v ní milá svému milému a naši dceru jsme proto pojmenovali Šaron.

Píseň písní však dokáže být velice působivá nejen pro svůj náboj erotický. Je velkolepou oslavou nejen lidské tělesnosti, ale na prvním místě lásky, která všechno spojuje k dokonalosti a má svůj původ v Bohu. Dokáže být něžná v popisu důvěrného vztahu dvou milujících se bytostí: „Jak jsi krásná, přítelkyně moje, jak jsi krásná, oči tvé jsou holubi-ce...“ A kdo by neznal: „Polož si mě na srdce jako pečeť, jako pečeť na své rámě. Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její – žár ohně, plamen Hospodinův.“ Právě pro spojení erotiky a tělesnosti s láskou, která jako největší hodnota od Boha má moc proměnit lidský život, a kterému v alegorických výkladech této knihy můžeme rozumět jako vztahu Hospodina k Izraeli nebo Krista k jeho nevěstě církvi, má Píseň písní mezi ostatními biblickými spisy své nezastupitelné místo. Ostatně, rabi Akiva to vyjádřil následovně: „Celý svět nemá takovou cenu jako den, v němž byla Píseň písní dána Izraeli; jestliže celé Písmo je svaté, je Píseň nejsvětější.“

David Frýdl

JINDŘICH ŠIMON BAAR - KNĚZ BOUŘLIVÁK - II. ČÁST

Výčet Baarových děl by zabral mnoho místa. Uvedme z nich alespoň některá. Výborně nám k tomu poslouží blahopřání k Baarovým padesátinám, které sestavila lounská skupina Jednoty duchovenstva. Autor si pouze dovolí k jednotlivým dílům dopsat roky vydání :

„*Carissime!*

Gratulovati ku padesátce - myslíme, se nemá... a proto také k ní negratulujeme. Naše gratulace týká se dnů po padesátce: Cesta Vaše životem nebudiž Cestou křížovou (1899), ale cestou štěstí a Z duchovní správy (1911) ať jenom radost máte, kéž podaří se Vám vychovati povahy Sedláka Cimbury (1908), všichni aby plnili Milovati budeš (1910) a nebyli Kohouti (1912). Mezi ovocem Vaší práce ať nejsou jen Trnky (1913), ale ať není tu a tam něco Nalezeno na cestě všedního života (1901), ale ať jsou to vzácné Farské historky (1908).

Dej Vám všemohoucí k tomu zdraví a síly a moudré prozíravosti a vzácné trpělivosti, byste dovedl Jednotu k jejím cílům. Ať podaří se Vám, aby Farská panička (1906), třeba Hanče (1917) zmizela a úcty plná žena nastoupila..., aby Ptáci (1910), Holoubek (1919) těšili se z přízně otce - neobklopeného nimbem nedostupnosti, a ať dá Pán Bůh, abyste našel Chvilu oddechu (1913) a mohl nám napsati mnoho ještě a nejen Několik povídek (1907), než přijde Poslední soud (1914), který na mnoho - mnoho let zůstaň k naší radosti od Vás vzdálen.“

V době, kdy Baar četl toto blahopřání ke svým padesátinám, zbývalo mu už jen šest let života. Šest let, které však ještě vyplnil hojnou prací, po svém návratu do rodného kraje. Zde, v klidu a vzdálen všech ruchů světa, dokončil velkolepou trilogii, která se stala zvěčněním jeho milované maminky i Chodska: Paní komisarka, Osmačtyřicátníci a Lůsy.

Jindřich Šimon Baar zemřel na kněžskou nemoc - mozkovou mrtvici 24. 10. 1925 v 8 hodin ráno po krátkém utrpení. Tisíce lidí, jeho přátel, obdivovatelů a čtenářů ho za tři dny vyprovodily na jeho poslední pouti na hřbitov „za Soutky“, kde je pochován. Xaver Dvořák se nad jeho rakví loučil se svým drahým přítelem těmito vroucími slovy: „Jindřichu! Přinášíme Ti vzkaz Tvých nejvěrnějších z Prahy, z celého Československa! Ty víš od kterých. Tvá smrt nás strašně zburcovala. Vystaly, rozkvetly všechny vzpomínky. Ty krásné našich společných bojů a zápasů. Jak jsi býval nadšený! Jak okouzlovalo Tvé slovo! Tys poznal všecku bídu, všecku bolest, ty okovy, které nás svíraly, nás, Tvé bratry, kněze. Byls pečlivý jako lékař a něžný jako matka, naslouchal jsi na srdci svých spolubratří. Jejich bolesti všechny jsi procítil sám v srdci svém, všechny!“

Dílo, které zde Jindřich Šimon Baar zanechal, je veliké, větší však byla a zůstává jeho víra a láska v Boha i lidi a neutichající naděje a touha po jednotě mezi nimi.

Na Výhledech, v blízkosti jeho rodného Klenčí stojí dnes Baarův památník, sestavený z kamenů dovezených ze všech míst, kde se odehrávají jeho literární příběhy. Nápis na něm je Baarovým vyznáním lásky:

Pane Bože!

Všechny struny v srdci mém už popraskaly,
jedna jediná mi zbyla. Miluješ-li mne,
dej, abych směl na ni zahrát píseň o lásce k této tvrdé, kamenité zemi!

David Frýdl

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Helena Zezulková (1954)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

David Frýdl (1974) – farář

Jakub Pešek (1982)

Šárka Hájková (1950)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 27. 4. 2012

Schůze byla zahájena písní 196, modlitbami a písní 201.

V polovině května proběhne jednání se správou hřbitova na Zbraslavi ve věci trvalého uložení uren z našeho kolumbária.

Od poloviny dubna pro sbor pracuje nová paní uklízečka. Výše odměny se řídí usnesením Výročního shromáždění.

Jedno z dětí v programu Adoptce na dálku (John Kalikala) dosáhl 18 let a proto byl z podpory vyřazen. Ses. Zezulková zajistila náhradu a od poloviny dubna sponzoruje náš sbor nové dítě.

Br. Nováček přinesl ukázat návrhy tabulek do divadla s poděkování dárčům. Proběhla diskuse o velikosti a barvě cedulek, ale také o tom, jakou konkrétně má mít poděkování formu, zda uvádět i darovanou částku, dále od jaké částky mají mít donátoři vlastní cedulku. Závěr – za dar od 100.000 Kč bude mít každý donátor individuální cedulku s částkou, pro dary do 100.000 Kč bude uveden na souhrnné cedulce s ročními dary.

Proběhla diskuse o kurzech zdravotního cvičení a víkendových programech.

Br. farář předložil RS čtvrtletní výkaz příjmů o.s. Centrum MANA za pronájem divadelního prostoru. Občanské sdružení v témže období hradilo společnou inzerci svých pořadů a programů Husova sboru. Taktéž ze svého hospodaření uhradilo výrobu dveří v kabině režie v divadle. RS rozhodla, že v druhé polovině roku bude propagaci hradit Husův sbor včetně propagace o.s. Centrum MANA.

RS byla seznámena s výdaji za rekonstrukci zázemí divadla a jeviště v celkové výši 876.889 Kč, z toho výdaje za projektovou dokumentaci činí cca 49.000 Kč.

Jednání s bankou – byla dohodnuta nová výše nájemného a prodloužení smlouvy na období příštích pěti let. Návrh smlouvy bude v písemné podobě předložen dále ke schválení.

RS odsouhlasila pořízení nových pneumatik a přepravního boxu pro br. faráře. Obojí bude evidováno jako inventář náboženské obce.

S blížícím se koncem platnosti zákona o postupné deregulaci nájmu bude nezbytné vstoupit do jednání s nájemníky v Husově sboru ohledně nového stanovení výše nájmu. Pro tato jednání bude mít RS k dispozici cenové mapy.

*Ze zápisu, který je v úplné podobě k dispozici v kanceláři Farního úřadu
vybral David Frýdl*